

тамъ, задъ черното желѣзо. Извикахъ. Тя не мръдна. Тогава заудряхъ по жестоката ограда — силно, не-
свѣсно. Тя поклати глава и за пръвъ пжть видѣхъ
очитѣ ѝ. Въ тѣхъ нѣмаше печаль. Тѣ сякашъ не
сѣзнаваха що бѣха имъ сторили. Азъ пошепнахъ
нѣщо мило. О, тѣзи очи не трепватъ дори предъ
застрашаващата опасность.

Но азъ познавамъ хората. Тѣ сж способни на
всичко. Трѣбва да бързамъ, да действамъ. Не ще
я оставя безъ защита.

Утре ще разбия оковитѣ ѝ. Господи, дай ми
сили! Утре трѣбва да разбия нейнитѣ окови.

— — —

„Да бжде или не!“

Хамлетъ пристѣпва на авансцената. Публиката
съ затаенъ дѣхъ се вслушва.

Азъ лежа върху масата, а ржката ми трепери
върху листа :

— Тя — е — — восъчна — кукла — —

Никой не ме слуша.

Вънъ снѣжи.

Отъ очитѣ ми тече вода. Нѣкой би казалъ,
че плача.

Казимиръ Храбъръ! Свѣтославъ Рабъ!

Напраздно отишли!

Кой се смѣ!

Сега ще опаковамъ тая тетрадка и ще я пратя
нѣкому :

— „Узнай, мили човѣче, всичко!“